

Sygn. akt V KK 334/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 października 2020 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

z urzędu zagadnienia dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę  
skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 13 stycznia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 2 października 2019 r., sygn. akt II K (...)

### **postanowił:**

- 1. pozostawić bez rozpoznania kasację wniesioną przez obrońcę  
R. B. uznając ją za niedopuszczalną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania  
kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że w dniu 3 grudnia 2018 roku w J., kierował na drodze publicznej w ruchu lądowym samochodem osobowym V. znajdując się pod wpływem alkoholu mając 1,93 promila alkoholu we krwi, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 października 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w Ż. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenia „*pod wpływem alkoholu*” i przyjął, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych; ponadto

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę ówczasie oskarżonego, Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 13 stycznia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Obecnie kasację w tej sprawie wniósł obrońca skazanego i zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego w Z. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. art. 7 w zw. z art. 438 pkt 2 i pkt 3 k.p.k. przez dokonanie wadliwej (dowolnej) oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, prowadzące do błędnych ustaleń faktycznych skutkujących utrzymaniem wyroku Sądu I Instancji w mocy w miejsce jego uchylenia, pomimo że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z akt postępowania przygotowawczego, nie wynika aby do popełnienia zarzucanego skazanemu czynu doszło w dniu 3 grudnia 2018 r.,
2. art. 413 § 2 pkt 1 w zw. z art. 7 w zw. z art. 438 pkt 2 i pkt 3 k.p.k. przez brak uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku, pomimo nie wskazania zgodnego ze stanem faktycznym opisu czynu zarzucanego oskarżonemu,

3. art. 171 § 1 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. przez zaniechanie zdyskwalifikowania materiału dowodowego uzyskanego w wyniku odebrania wyjaśnień i oświadczeń od skazanego R. B. w sytuacji, w której we krwi miał ok 1-2 promili alkoholu;
4. art. 438 pkt 2 w zw. z art. 7 w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. przez brak uchylenia wyroku i nie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, pomimo naruszenia przez Sąd 1 Instancji przepisów procedury mających istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy, tj. nadanie mocy dowodowej w całości opinii biegłego S. sporządzonej w niniejszej sprawie,
5. art. 438 pkt 2 w zw. z art. 7 w zw. 433 § 1 k.p.k. przez brak uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Ż. pomimo istotnych uchybień proceduralnych, w tym rażącej wewnętrznej sprzeczności materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, a także poprzedzającego go wyroku Sądu I Instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona w tej sprawie przez obrońcę skazanego R. B. okazała się niedopuszczalna. Jak wynika z treści przywołanego wyroku Sądu I instancji skazanemu została wymierzona jedynie kara grzywny oraz zastosowano środek w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i orzeczono świadczenie pieniężne.

Przypomnieć najwyraźniej trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dalsze ograniczenia w tej materii przewiduje jednak przepis § 2 art. 523 k.p.k., zgodnie z którym kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyłączona jest zatem możliwość wnoszenia kasacji na korzyść od orzeczeń skazujących na kary innego rodzaju niż kara pozbawienia wolności oraz

skazujących na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji formułujących zarzut wystąpienia uchybienia należącego do kręgu okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz kasacji wnoszonych przez podmioty wymienione w art. 521 § 1 i 2 k.p.k. Tymczasem, w realiach tej sprawy jest oczywiste, że w odniesieniu do skazanego R. B. nie orzeczono kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania ani w kasacji wniesionej na jego korzyść nie podniesiono uchybień, których zamknięty katalog zawiera przepis art. 439 k.p.k. Kasacji w tej sprawie nie wniósł też żaden z podmiotów wymienionych w treści art. 521 § 1 i 2 k.p.k.

Powyższa konstatacja prowadziła do wniosku, że kasacja w tej sprawie okazała się niedopuszczalna z mocy ustawy, co powodowało konieczność pozostawienia jej bez rozpoznania.

Stosownie do dyspozycji art. 637 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. oraz art. 636 k.p.k. konsekwencją pozostawienia bez rozpoznania kasacji obrońcy skazanego R. B. było orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.